
Tajemství duchovní síly

By David Wilkerson

January 29, 2001 Prorok Izaiáš prorokoval Izraeli strast a hoře: „Bůda synům zpuřným, dí Hospodin“ (Izaiáš 30:1). Hebrejské slovo pro bůda tu má význam hluboký žal a zármutek. Co Boží lidé udělali, že ho tak hluboce zranili? A proč je nazývá vzpuřnými? Přece jen, oni nebyli pohané, ale jeho vlastní děti. Jak strašný hřích spáchali, že ho to přimělo, aby o nich řekl, že jsou vzpuřní?

Slovo, které Izaiáš v tomto verši používá pro vzpuřu, znamená odpadnutí, svéhlavost, odvrácení. Od čeho přesně se Boží lid odvrátil? A co způsobilo jejich odpadnutí?

Odpověď nalézáme v druhé části verše: „(oni) skládají radu, kteráž není ze mne, a pokrývají ji pokrýmáním, ale ne z ducha mého, aby hřích k hřichu přidávali“ (30:1). Obrat „pokrývat pokrýmáním“ tu znamená, že dělali své vlastní plány. Jednoduše řečeno, Bůh řekl: „Můj lid se se mnou již neradí. Nevyhledávají mě pro vedení a radu. Místo toho spoléhají na své tělesné paže. A pokaždé jednají, aniž by mě hledali, obracejí se pro pomoc ke světu, hromadí hřích na hřích. Zlekli se své dřívěry v silnou paži Hospodinovu.“

Dnes pokládáme za vzpuřu odmítnout poslouchat Boží slovo a obrátit se k drogám, alkoholu, smilstvu nebo k jiným hrubým hříchům. Ale vzpuřa, na kterou tu Bůh poukazuje, je daleko ohavnější než tyto věci. Hospodinův vlastní lid řekl: „Ať se s námi Bůh už neobtěžuje – máme moudrost a vůli udělat to po svém.“

Přesto Boží lidé věděli velice dobře, že mají spoléhat na Hospodina v každé situaci bez ohledu na to, jak je bezvýznamná. Žalmy jim to neustále připomínaly: „Jak převelmi drahé jest milosrdenství tvé, Bože, a protož synové lidští v stínu křidel tvých doufají“ (Žalm 36:7). „V tebe doufá duše má, a v stínu křidel tvých schráním se, až přejde ssoužení“ (57:1). „Nebo jsi mi býval ku pomoci, protož v stínu křidel tvých prozpívovati budu“ (63:7).

Teď stáli Boží lidé tváří v tvář velké krizi. Asýřané vyhlásili Judsku válku a mocný nepřítel se rychle blížil s tisíci vozů. Tohle byl prototyp všech krizí pro Judsko. Jejich situace vypadala úplně beznadějně.

Přesto se Judsko neobrátilo ve své krizi k Hospodinu. Ignorovali Boha a místo toho se spoléhali na svou inteligenci. Nejprve poslali posly do Egypta, aby požádali, zda by jim faraónova armáda započala koně pro boj. Potom se pokusili uplatit Egypt, aby kvůli nim bojoval s Asýřany. Krátce, hledali oporu u bezbožných: „(Oni) chodí a sstupují do Egypta, nedotazují se úst mých, aby se zmocňovali v síle Faraonových, a doufali v stínu Egyptském“ (Izaiáš 30:2).

Divím se, proč se žádný z Judských vědců nezeptal: „Co dělali naši zbožní otcové v tak hrozivých časech? Ostatně, máme ohromnou historii osvobození. Kde hledali radu? Jak našli pomoc v čase potřeby?“

Mohli si připomenout Davidovu situaci, když se filisténská vojska rozprostřela v údolí Refaim. David byl právě pomazán za krále Izraele a nevěděl, co má dělat. Bible říká: „Radil se David s Bohem, řka: Potáhnu-li proti Filistinským, a dáš-li je v ruku mou?“ (1. Paralipomenon 14:10).

David hledal pro vedení samotného Hospodina. Neptal se žádného poradce, i když měl kolem sebe mnoho moudrých mužů, které mohl požádat (a Písmo říká, že je moudrost ve množství rádců). Ale David šel k Bohu s modlitbou, žádal přesné vedení. A Bůh mu ho dal: „Odpověď jsem Hospodin: Táhní, a dám je v ruku tvou“ (14:10). Bůh požehnal Davidovi velkým vítězstvím, protože se dotazoval

Hospodina.

Ale Filištinští se náhle znovu seskupili. Teď se vrátili s čerstvou armádou. V tomto okamžiku mohl David usuzovat: „Strategie, kterou nám Bůh dal proti tomuto nepříteli poprvé, fungovala. Použijeme tedy ten samý postup znovu.“ Ale David odmítnul spoléhat na cokoli jiného než na čerstvé slovo od Boha. „Pročež David radil se opřít s Bohem. I řekl jemu Bůh: Nepřistupuj k nim po zadu“ (14:14).

Věřím, že žádné dva Boží plány nejsou stejné. A Hospodin měl pro Davida novou strategii. Přikazoval mu: „Odvrať se od nich, abys na ně trefil naproti moruším. A když uslyšíš, že šustí vrchové moruší, tedy vytáhneš k bitvě; nebo vyšel Bůh před tebou, aby porazil vojska Filistinská“ (14:14–15).

Ptám se ti: jaký vojenský poradce by mohl dát takovou radu? A kdo by takovému plánu věřil, kdyby ho slyšel? Představuji si izraelské kapitány, jak říkají: „Davide, říkáš, abychom si tady někde sedli a poslouchali, jak vítr šustí v korunách stromů? Když se rozumí samo sebou, že zaútočíme na Filištinské s očekáváním, že je dá Bůh do našich rukou? Zbláznil ses?“

Náš Bůh má cesty, kterou jsou mimo naše lidské cesty. Jeho plány možná vypadají v lidských očích naprosto nesmyslné. Ale náš Pán jedná nadpřirozeně skrze naši poslušnost jeho slovu vírou: „I učinil David tak, jakž mu byl přikázal Bůh, a porazili vojska Filistinská od Gabaon až do Gázera“ (14:16).

Král Aza je odlišný příkladAza byl králem, když zaútočila milionová armáda Egypťanů, s tucty vozů a jezdců. „Tedy volal Aza k Hospodinu Bohu svému, a řekl: Hospodine, není potřeba tobě velikého množství, když ty chceš pomoci mdlejšímu. Pomoztež nám, Hospodine Bože náš, neboť v tebe doufáme, a ve jménu tvém jdeme proti množství tomuto“ (2. Paralipomenon 14:11).

Aza v podstatě volal: „Hospodine, spoléháme na tebe.“ Tady byl zbožný král, který „činil to, což se dobře líbilo Hospodinu Bohu jeho“ (14:2). Opravdu, Aza „přikázal Judovi, aby hledali Hospodina Boha otců svých, a ostříhali zákona a přikázání jeho“ (14:4).

Když přišla krize, šel Aza rovnou k Bohu v modlitbě. Nemusel svolávat komisi, aby trávila dny vymýšlením plánů. Měl k dispozici mnoho moudrých lidí – vojáků, politiků, stratégů, poradců – ale on hledal nejprve Boha. Aza se modlil: „Hospodine, co bych měl udělat?“ Bůh odpověděl, dal Azovi slovo a zázračně vysvobodil Judu. „I ranil Hospodin Mouřeníny před Azou a před lidem Judským, tak že utíkali Mouřenínové“ (14:12).

Potom došlo k další krizi. Věřím, že tato zkouška byla zamýšlena jako test Azovy víry. Podle Písma „vytáhl Báza král Izraelský proti Judovi“ (16:1) a dobyl Ráma. Ale Aza se neobrátil opřít k Bohu, jako to udělal David. Místo toho vytvořil svůj vlastní plán. Usuzoval: „Ta milionová síla z Egypta, to byla jiná věc. Tehdy jsem potřeboval Boha. Ale tahle armáda z Izraele, to není tak velké množství. To zvládnou sám.“

Jak se Aza pokusil vyřešit svůj problém? Snažil se uplatit Sýrii, aby vytáhli proti Izraeli. Aza vzal dokonce zlato a stříbro z chrámového pokladu a z domu královského, aby je použil jako úplatek. Potom vyslal posly, aby přemluvili Syrského krále Benadada, aby zrušil svou smlouvu s Izraelem a zaútočil na ně.

Zdálo se, že plán funguje. Sýrie vytáhla proti Izraeli, Izraelci opustili Ráma a Aza dobyl město zpět. Až v soběstředný plán, který úplně ignoroval Boha, se ukázal jako úspěšný. A král si blahopřál ke své chytrosti.

Ale Hospodin byl zarmoucen. Řekl Azovi: „Že jsi zpolehl na krále Syrského, a nezpolehl jsi na Hospodina Boha svého, proto ušlo vojsko krále Syrského z ruky tvé. Zdaliž jsou Chussimští a Lubimští neměli vojsk velmi velikých, s vozy a jezdci náramně mnohými? A když jsi zpolehl na Hospodina, vydal je v ruku tvou... Bláznivě jsi učinil v té věci, protože od toho času budou proti tobě války“ (16:7–9).

Bůh mu zkrátka řekl: „Azo, jednou ses na mě spolehnul. A protože jsi mi důvěřoval, vydal jsem do tvých rukou ohromnou armádu. Ale teď ses spolehnul na svůj důvtip a na Sýrii. A odteďka nebudeš mít mír, ale války.“

Mnozí z nás jsou jako Aza. Přijmeme ohromné vysvobození od Boha a děkujeme mu hlasitými chválami. Slibujeme: „Pane, odteďka nepůjdu nikam ani nebudu dělat nic, dokud se tě nezeptám. Budu se za všechno modlit.“ Ale potom se vyskytne další krize a všechno je najednou jinak. Myslíme si, že se můžeme spolehnout na své staré postupy a úspěchy. Tak nakonec vezmeme věci do svých vlastních rukou. Ale časem končíme v totálním zmatku.

Můžeš namítnout: „Bůh mi dal rozum a předpokládá, že ho použiji. Chce, abych záležitosti řešil.“ Ano, ale jen poté, co jsi přijal jeho směr v modlitbě. Nikdy nemůžeme získat Boží mysl spoléháním se na své vlastní usuzování. Apoštol Pavel nám říká, že tělesná mysl nemůže rozumět duchovnímu smýšlení (viz Římanům 8:5–7).

Řekněme, že jsi svobodný a modlíš se k Bohu, aby ti přivedl partnera pro tvůj život. To je dobrá věc. Ale během doby ztrácíš netrpělivost s Pánovým časovým rozvrhem. Čekal jsi na Boha, ale ta pravá osoba se dosud neukázala. Tak si zaměřil svůj pohled na jistou osobu a náhle spřádáš plány, jak ji dostat. Možná získáš svého manžela. Ale, podobně jako Aza, zaplatíš velkou cenu, se kterou jsi nepočítal, jako je hněv, nedorozumění a zmatek.

Ještě horší je, že zarmoutíš Pána. Uslyšíš, jak ti říká své bůda: „Nebo síla Faraonova bude vám k hanbě, a to odpočívání v stínu Egyptském k lehkosti“ (Izaiáš 30:3). Řekne: „Spoléhal jsi na své vlastní tělesné paže, ačkoliv jsem tě varoval, že je to pošetilé. Teď budeš platit cenu za to, že ses na mě nespoléhal úplně ve všech věcech. Skončíš zarmoucený a zmatený.“

Bůh řekl Izaiášovi, aby zapsal Jeho zármutek nad vzpourou Judska „Nyní jdi, napiš to na tabuli před očima jejich, a na knize vyrej to, aby to zůstávalo do nejposlednějšího dne, a až na věky věků“ (Izaiáš 30:8). Bůh v podstatě říká: „Chci, aby každá generace, od tebe až do konce věků, věděla o mém hlubokém zármutku nad takovou vzpourou. Zapiš to, Izaiáši, tak, aby všichni lidé, po všechny časy, rozuměli mému zármutku, když spoléhají na nějaké světské zabezpečení a ne na mě.“

Vzpouře, kterou tu Bůh popisuje, je skutek neposlušnosti, vzdoru, odporu k jeho totální vládě a autoritě v našich životech. Je to odmítnutí hledat jeho smýšlení ve všech věcech. To zahrnuje nejen velké věci v životě, ale i malé věci: rodinné záležitosti, zranění, osobní starosti. A zahrnuje každý aspekt našeho bytí – duchovní, fyzický, mentální, všechno. Vzpouře proti Boží vládě znamená, že říkáme: „Dokážu to zvládnout sám. Nepotřebuji obtěžovat Boha.“ Ale Bůh chce být obtěžován.

Jednoduše řečeno, jestliže nehleď Boha pro každou svou orientaci – jestliže k němu nevoláš pro směr, jestliže nespoleháš na jeho věrnost, jestliže se snažíš, aby se věci děly po tvém – jsi ve vzpouře. Bůh prohlašuje: „Rozprostíral jsem ruce své na každý den k lidu zpuřnému, kteří chodí cestou nedobrou za myšlenkami svými“ (Izaiáš 65:2).

Ptej se sám sebe ve světle Božího varování: je možné, že jsi ve vzpouře proti Bohu navzdory své oddanosti, zbožnosti, uctívání a spravedlivému chození, spořádanému životu? Možná se modlíš, postíš a věrně chodíš do církve. A nemohl by právě tohle být důvod pro to, že čelíš zmatku nebo konfliktu ve svém domově, ve své rodině, ve svém zaměstnání?

Pokládám stejnou otázku služebníkům. Když se na tebe Bůh podívá, řekne: „Mé dítě, někdy ješ stále vykonáváš svou službu, aniž bys mě hledal. Chci, abys mě zapojil do všeho, od koneček vlasů na tvé hlavě až ke spodku nohou. Jestliže se nebudeš dotazovat mých úst nebo spoléhat ve stínu mých křídel, jsi ve vzpouře.“

Bůh chce být naším opatrovníkem. „Aj, neděje se, ovšem nespí ten, kterýž ostříhá Izraele. Hospodin strážce tvůj, Hospodin zastíní tvé tělo po pravici“ (Žalm 121:4–5). Hebrejské slovo pro opatrovníka tu znamená strážce, ochránce, ředitel, průvodce. Náš Pán je ostrážitý, ochraňující otec, kterému přináší velkou radost, když dohlíží a chrání své děti.

Ve skutečnosti zjevil Bůh v Exodu sám sebe novým jménem: Žárlivý. „Nebo nebudeš se klanět Bohu jinému, proto že Hospodin jest, jméno má horlivý, Bůh silný, horlivý jest“ (Exodus 34:14). Všimni si, že toto jméno bylo zjeveno v kontextu varování: „Nebudeš uctívat jiného boha.“ Někdy odcházela většina Izraelců k „vyšším místům“ nebo modlářským oltářům, aby hledali směr. Bohu dávali pouze službu rtů, když docházelo k jeho hledání pro vedení.

To bylo uctívání model, jednoduchosti a snadnosti. Jenom Bůh může znát budoucnost. A kdykoliv se člověk obrací k něčemu jinému než k Bohu pro vedení, pak tento předmět uctívá. Je to pravda o každém spoléhání se na astrologii, horoskopy nebo čtení z hvězd. Na čemkoliv závisíš ohledně pomoci, to uctíváš. Děláš z toho boha.

Náš Pán je absolutně žárlivý na svou ochraňující moc. A my jím pohrdáme, kdykoliv se neobracíme k němu samotnému pro pomoc. Bůh zabil krále Saula právě za takový hřích vzpoury. „A tak umřel Saul pro přestoupení své, jímž byl přestoupil proti Hospodinu, totiž proti slovu Hospodinovu, jehož neostříhal, a že se také radil s duchem vřstím, doptává se ho, A nedoptával se Hospodina. Protož zabil jej“ (1. Paralipomenon 10:13–14). Boží slovo to objasňuje: Saulovo přestoupení bylo v hledání rady od jiného místo od Hospodina. A Bůh ho za to zabil.

Teď se dostáváme k tajemství duchovní mocilzaiáš uvádí strašné důsledky Judova odmítnutí důvěřovat Bohu jako jejich ochránci: „Vaše vzpoura způsobí, že zavřete své uši pro Boží slovo. Nebudete již poslouchat varování proroka. Místo toho budete žádat ‚lahodné‘ evangelium, klamné kázání, které ospravedlní vaši vzpouru. A protože pohrdáte každou nápravou, odvrátíte se od cesty svatosti“ (viz Izaiáš 30:9–10).

Nakonec Izaiáš vyhlašuje, že Bůh strhne všechny jejich sebeobranné zdi. „Z té příčiny bude vám tato nepravost jako zed tržená padající, a vydutí na zdi vysoké, jejíž brzké a náhlé bývá oboření. A rozrazí ji, jako rozrážejí nádoby hrncířskou rozbitou; neodpustí, tak že nebude nalezena po rozrazení jejím ani stěpina k nabrání ohně z ohniště, anebo k nabrání vody z louže“ (30:13–14). Bůh říkal: „Roztříštím na kousky každou falešnou věc, na kterou spoléháte. Vaše plány se zhroutí.“

Ale potom Izaiáš zjevil Boží soucitné srdce ke svému lidu. Naléhá na Judu: „Nemusíte žít neustále ve zmatku. A nemusíte snášet toto náhlé zhroucení. Bůh pro vás připravil cestu.“ „Nebo tak řekl Panovník Hospodin, Svatý Izraelský: Obrátíte-li se, a spokojíte-li se, zachováni budete. V utišení se a v doufání bude síla vaše“ (30:15).

Zde je v krátkosti Boží tajemství k duchovní síle: „V utišení se a v doufání bude síla vaše.“ Slovo pro utišení v hebrejštině znamená spočinutí, odpočinek. A odpočinek znamená klid, uvolnění, svobodný od každé úzkosti, být tichý, uléhat s podporou vespod.

Nemnoho křesťanů dnes má tento druh utišení a jistoty. Zástupy křesťanů jsou zapojeni do šílenství aktivit, bláznivě se honí, aby získali bohatství, majetek, potěšení. Dokonce ve službě se honí, strachují, znepokojují, hledají odpovědi na konferencích, v seminářích, v bestsellerech. Každý chce poradenství, řešení, něco, co by utišilo jejich ducha. Ale hledají to v každém jiném zdroji kromě u Hospodina. Neuvědomují si, že Bůh již k nim promluvil slovo skrze Izaiáše: jestliže se k němu neobrátí jako ke svému zdroji, jejich snažení skončí zármutkem a zmatkem.

Izaiáš popisuje, co v nás Boží spravedlnost má docílit: „A zjeví se skutek spravedlnosti, pokoj, ovoce, pravím, spravedlnosti, pokoj a bezpečnost až na věky“ (32:17). Budeme-li opravdu chodit ve spravedlnosti, naše životy ponесou ovoce tichého ducha, tichost srdce a pokoj s Bohem.

Petr říká: „Ale ten skrytý srdce člověk, záležející v neporušitelnosti krotkého a pokojného ducha, kterýžto před obličejem Božím velmi drahý jest“ (1. Petr 3:4). Takový duch nemá nic co do činění s lidským temperamentem. Ostatní některé lidi jsou přirozeně náchylní být tiší a nesmíjí, zatímco jiní jsou prostě morbidní. Ne, pokorný, tichý duch, na kterého tu Petr poukazuje, do nás může být implantován jen Duchem svatým. A dává ho každému, kdo ve všech věcech plně důvěřuje Pánu.

Ale když se Izaiáš rozhlížel kolem, viděl, jak Boží lid utíká do Egypta pro pomoc, důvěřuje člověku, spoléhá na koně a vozy. Prorok varoval: „Egyptští pak jsou lidé, a ne Bůh silný, a koni jejich tůlo, a ne duch. A protože jakž jen Hospodin vztáhne ruku svou, padne i pomocník, padne i ten, jemuž byl ku pomoci; a tak jednostejně všickni ti na nic přijdou“ (Izaiáš 31:3).

Poslové přicházeli a odcházeli. Vědovcové požádali mimořádná jednání o strategii. Každý byl zachvácený panikou, naříkali: „Co můžeme dělat? Asyřané nás rozdrť.“

Ale Izaiáš je ujišťoval: „Nemusí to tak být. Odvráťte se od svého odpadlictví. Čiňte pokání ze své vzpoury a spoléhání se na druhé. Obráťte se k Hospodinu a on vás zahálí pokrývkou pokoje. Dá vám utišení a pokoj uprostřed všeho, čemu čelíte.“

Duch svatý nám dává sílu, když vydáme všechny své potřeby do Božích rukou a důvěřujeme v Jeho moc. Rút je příkladem tohoto druhu víry. Poté co zemřel její manžel, žila Rút se svou tchýní Noemi, která již byla stará. Noemi se zajímala o blaho Rút a chtěla zabezpečit budoucnost své snachy. Tak poradila Rút, aby si lehla k nohám bohatého Bóza a požádala ho, aby splnil svůj závazek k ní jako její příbuzný.

Ten večer, když skončilo převívání ječmene, Bóz „šel spát vedle stohu“ (Rút 3:7) a přetáhnul přes sebe pokrývku. Následující ráno se probudil nepřijemně překvapen, když zjistil, že u jeho nohou leží žena. (Nebylo na tom nic nemorálního, že tam Rút byla, byl to v těch dnech běžný zvyk).

Rút mu řekla: „Vztáhni kídlo pláště svého na důvku svou, nebo příbuzný jsi“ (3:9). V podstatě řekla: „Vezmeš na sebe závazek ohledně příbuznosti ke mně? Postaráš se o mě?“ Krátce, zeptala se: „Oženíš se se mnou?“

Nuže, tohle nebyl plán žádné manipulace. Rút a Noemi dělali všechno podle Božího řádu. Můžeme si tím být jistí, protože Kristův rodokmen jde skrze Rút. Když se Rút časně ráno vrátila domů, zeptala se

jí Noemi: „Kdo jsi ty, dcero má?“ (3:16). Jinými slovy se jí ptala: „Mám tě nazývat ‚zasnoubená Rút‘? Nebo jsi stále ještě vdova Rút?“

Rút řekla Noemi všechno, co se stalo. Tě naslouchala radě své zbožné tchýně: „Počkej, dcero má, až porozumíš, jak to padne; nebo neobleví muž ten, až tu včera dnes k místu přivede“ (3:18). Noemi se za tuto záležitost modlila, hledala Boží směr. A Bůh jí poradil. Připomenul jí zákon o příbuzném-vykupiteli (který byl typem a předzvěstí Krista). Takže Noemi byla přesvědčená, že ona a Rút udělali svou část. Tě byl čas tiše sedět a dít Bohu, že splní, co slíbil. Řekla: „Tě je všechno v rukou Hospodinových, Rút. Jen odpočívej a buď klidná. Bůh tě bude nadpřirozeně jednat ve tvůj prospěch, tak se nemusíš znepokojoval, trápit ani nic manipulovat. A klid a jistota je tvou silou. Bůh nenechá Bóza, dokud ti nenavlékne prsten na tvůj prst.“

Klid a pokoj se usídlily nad domem Noemi. Nikdo nešílel, neokusoval si nehty a neříkal si: „Udělá to Bůh? Kdy se to stane?“ Tyto dvě věrné ženy mohly odpočívat, zpívat a chválit Hospodina za jeho dobrotu.

A co u tebe doma? Je tvůj dům tichým, pokojným příbytkem? Nebo je místem pochybností, nejistoty, úzkosti, strachu, nervozity, neklidu? Bůháš sem a tam a užiráš se: „Jak zaplatím účty?“ Když přicházejí problémy, hledáš pilně Boha, dít než každý další zdroj? Poslechneš potom všechno, co ti řekl, abys udělal? A konečně, jsi stále ještě klidný, dít ohledně výsledku? Jestliže ano, mohl by být tvůj dům domem klidu a pokoje.

Izaiáš vyjmenovává Boží věci, které se stanou těm, kdo na všech cestách očekávají na Hospodina „Blahoslavení všichni, kteří očekávají na něj... Nikoli plakati nebudeš; k hlasu volání tvého bude všelijak milost činiti s tebou. Hned jakž uslyší, ohlásí se... A ušima svými slyšati slovo tobě po zadu kroucích: Toť jest ta cesta, choďte po ní, buď že byste se na pravo neb na levo uchýlili... I budete zpívati, jako když se v noci zasvěcuje slavnost, a veseliti se srdečně“ (Izaiáš 30:18–19,21,29). Izaiáš říkal: „Jestliže budeš jen očekávat na Hospodina – jestliže k němu budeš opět volat a navrátíš se, abys mu dít – udělá pro tebe všechno, co jsem řekl a ještě více.“

Bůh může pouze promluvit slovo a nepřítel se před námi sotva drží na nohou: „Hlasem zajisté Hospodinovým potěšín bude Assur, kterýž jiné kyjem bijíval“ (30:31). Milovaný, neexistuje žádná věc, kterou by náš Otec nemohl vyřešit, žádná bitva, kterou by pro nás nevyhrál, pouhým slovem svým úst. Izaiáš říká: „dmýchání Hospodinovo“ stráví všechno na naší cestě (viz 30:33).

Přesto tento proces dít Bohu ve všech věcech není snadný. Nedávno jsem v modlitbě hledal řešení pro situaci ohledně naší církevní budovy zde v New Yorku. Přicházelo v úvahu, že by nám jedna společnost mohla postavit na vrchu naší budovy padesáti podlažní hotel. (Problém má co do činění s tím, co se nazývá „vzdušná práva“ – tedy prostoru nad existující budovou, který tvoří potenciální stavební prostor. Nevlastníme vzdušná práva nad naší budovou – je to příliš drahé, abychom je koupili – takže tuto společnost nemůžeme legálně zastavit. Prostor je na Manhattanu vysoce oceňován, takže i vzdušný prostor nad budovou může být prodán jako nemovitost).

Modlil jsem se, že ani jedna cihla z naší budovy nebude přemístěna. Říkal jsem Bohu: „Vím ti v tom, Otče. Hledal jsem tě v tom a budu v tom mít pokoj.“ A zde je, jak mi odpověděl: „Davide, žasnu, že mi dokážeš dít ohledně své nemovitosti, financí a dalších materiálních věcí. Ale stále ještě mi nedít ohledně svého fyzického zdraví.“

Jsem si vědom toho, že již brzy překročím sedmdesátku. A trochu moc jsem se obával, co se stane s

mou rodinou, až odejdu. Teď mne Pánovo usvědčující slovo zasáhlo jako blesk z čistého nebe. Všechny materiální starosti jsem vložil do jeho rukou, ale ne věčné záležitosti. Uvědomil jsem si: „Pane, ty chceš, abych ti důvěřoval ve všem, že ano?“

Ano, drahý svatý, On to chce všechno – tvé zdraví, tvou rodinu, tvou budoucnost. Chce, abys ho pověřil každou záležitostí. A chce, abys žil v klidu, jistotě a pokoji. Tak běž do svého modlitebního pokojíčku a zůstaň sám s Pánem. Přines k němu všechno. On slíbil: „Uslyšíš za sebou mé slovo, které ti ukáže, kterou cestou jít. Toto je cesta – po ní tebe budu vést.“

Copyright/Omezení šíření: Tento datový soubor/tato publikace je výhradním vlastnictvím World Challenge, Inc. Může být tištěn/a v plném znění pro osobní potřeby, pro šíření v rámci rodiny nebo mezi přáteli. Text nesmí být žádným způsobem měněn ani upravován a všechny kopie musí obsahovat toto prohlášení o copyrightu. Materiál nesmí být veřejně elektronicky přenášen ani zpřístupněn prostřednictvím FTP či webových stránek s výjimkou worldchallenge.org, davidwilkerson.org nebo tsculpitseries.org.

© 2001 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771